

మహానగరం కథలు -వేదుల సుభద్ర

మహానగరం కథలు

ఢిల్లీ, బొంబాయి, బెంగుళూర్, హైదరాబాదు, లండన్, పారిస్, న్యూయార్క్. పేరేదైనా, స్వదేశమైనా, విదేశమైనా. ఉన్నది ఎక్కడైనా, తీరు, తెన్ను ఒకటే.. ఆకాశాన్నంటే మేడలూ. ఇబ్బుడి ముబ్బిడిగా పెరుగుతున్న వాహనాలూ, జనాభా, మారుతున్న ప్రజలూ, తరుగుతున్న వనరులూ మానవతా విలువలూ, రోజురోజుకీ చేరుతున్న ఊహకందని మార్పులూ, ఎటువైపో తెలియని జీవన పయనాలు వెరసి. గజిబిబి బ్రతుకుల ఉరుకుల పరుగులతో .. మహానగరాలన్నీ "యమహా" నగరాలవుతున్నాయి.

కాలుష్యమూ, యాంత్రికీకరణా, మెటీరియలిజమూ, స్వార్థమూ, మనుష్యులమధ్య పెరుగుతున్న దూరాలూ, ఆర్థికసంబంధాలే జీవిత సంబంధాలనుకునే రోజులూ ... ఇవేనా నగరాలలోకనిపించేది? ఇంతకు మించి మరేమీ లేదా? కాదు.. తరచి చూస్తే ఆవేశాలూ, ఆనందాలూ, పురోగమనాలూ, బాంధవ్యాలూ, పోటీ తత్వాలూ, గెలుపిచ్చే సంతోషాలు. పంచుకుంటే పెరిగే సుఖాలూ మాట విరుచుకుంటే మిగలని సంబంధాలూ, వెతలే కాదు.. కతలూ కనిపిస్తాయి..

అత్యంత సంపన్నలూ, అతి నిరుపేదలూ కలిసి ఆకాశమనే ఇంటికప్పుకింద కలిసి చేసే సహజీవనాలే మహానగరాలు. ఓపికుండి వింటే సాలభంజికలని మించి చెప్పే కథా సాగరాలు. నిత్యం మారుతున్న మన రోజువారీ జీవన చిత్రాలు.. ఈ మహానగరం కథలు..!!

ఇది మన పెళ్ళైనర్తా!

" రాజీ! పెళ్ళివారెప్పుడు వస్తారు? రాగానే పెళ్ళి కొడుకు కాళ్ళు కడిగి, హారతి ఇచ్చి స్వాగతం చెప్పాలి." తనకి మాత్రమే వినిపిస్తున్న తల్లి మాటలను తన కూతురి పెళ్ళి జరుగుతున్న హాల్ల ముఖ ద్వారం దగ్గర వినబడి వింటున్నాడు రాజీవ్.

" వినబడిందా, నాన్నా?" అందావిడ గొంతు..

" ఆ, తెలిసింది అమ్మా, రమణి రెడిగా ఉంది చూడు" అన్నాడు అతను.

అమెరికాలో కాలిఫోర్నియా రాష్ట్రంలోని ఒక ఊర్లో కమ్యూనిటీ హాల్లో ఉన్నాడాయన.

పక్కనే పట్టుచీర, నగలూ అవీ ధరించి పెళ్ళివారికి ఆహ్వానం పలకడానికి సిద్ధంగా ఉన్న అతని భార్య, రమణి. వెనక పెళ్ళికి వచ్చిన చుట్టాలు, స్నేహితులూ.

అందరూ మగ పెళ్ళివారి కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు..

"చూశావుగా అమ్మా! పళ్ళెంలో అన్నీ ఉన్నట్టేనా? అనికేత్! బామ్మకి అన్నీ చూపించు సరిగ్గా! " అన్నాడు రాజీవ్ కొడుకు తో.

"బావుంది, సరిగ్గా ఉన్నాయి. వదినా మీరు కూడా చూశారుగా?" అందావిడ అనికేత్ చేతిలో ఉన్న ఐ పాడ్ లో చెయ్యెత్తి బావున్నాయన్నట్టు సైగ చేస్తూ.

'ఆ, ఆ.. అన్నీ సరిగ్గానే ఉన్నాయి ' అంది పక్కనుంచి మరో గొంతు.

రాజీవ్ నవ్వాడు.

అతని మనసులో తల్లి, అత్తగారితో జరిగిన సంభాషణ మెదిలింది.

దాదాపు మూడునెలల క్రితం..

"ఎలాగెలాగా? అది ప్రేమించిందా? పెళ్ళి అక్కడేనా? ఎలాగరా అలా అయితే? నేనెలా రాగలను?" అఖిలాండేశ్వరి గారు కొడుకుతో అంది ఆత్రుత ధ్వనిస్తున్న గొంతుతో..

మనవరాలి పెళ్ళి అన్న ఆనందం ఒక పక్కా, అది అమెరికాలో జరిగితే తనెలా వెళ్ళగలదు? అన్న సంశయం మరొక పక్కా మనసులో ఉండగా..

"వీల్ చెయిర్ పెడతానమ్మా! ఇంక రావడానికి నీకు అడ్డేముంది? శుభ్రంగా వచ్చి మనవరాలి పెళ్ళి చూద్దువుగాని" అన్నాడు రాజీవ్ తన తల్లి తో..

నీరసంగా నవ్విందావిడ..

"ఒరే రాజీ! ఎనభై ఐదు దాటాయి నీ అమ్మకి, ఇంకా నేనేం రాగలనురా? పైగా ఈ ఉబ్బసం ఒకటి. రావడం మాట అలా ఉంచి, విమానంలోనే నాకేదైనా జరిగితే మన బంగారు తల్లి పెళ్ళి..!" ఇంక అనడం ఇష్టం లేనట్టుగా ఆగిపోయింది ఆవిడ.

గుండ్రటి ముఖం, పెద్ద పెద్ద కళ్ళు, వెండితీగల్లా మెరుస్తున్న తెల్లటి జుట్టు, ప్రశాంతత నిండిన ముఖం, మెరిసే నవ్వు.

"నువ్వు లేకుండా ఎలా అమ్మా?" అన్న రాజీవ్ తో.

"అలాగే లే, ఇంకా మూడునెల్లుందిగా,!" అన్నారావిడ. ఆవిడ పేరున్న ఏకైక మనవరాలు అఖిల పెళ్ళి.

మీరైనా ఉబ్బసానికి మందు వేసుకుని జాగ్రత్తగా ఉంటే వెళ్ళగలరేమో వదినా! నేను మాత్రం, ఎక్కడకీ కదలేను కదా! మోకాళ్ళ నొప్పులు, మంటలు నా ప్రాణం తీసేస్తున్నాయి, మీకు తెలీనిదేముంది? అడుగు తీస్తే అడుగు వెయ్యలేను కదా, మనవరాలి పెళ్ళి చూసే యోగం మనిద్దరికీ లేదు వదినా? అంతే అంది రాజ్యలక్ష్మి, రాజీవ్ అత్తగారు.

ఇద్దరూ ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ మౌనంగా ఉండిపోయారు.

అందరినీ భోజనాలకి పిలిచి ఒకేసారి కూతురి పెళ్ళి వార్త చెప్పారు రాజీవ్, రమణి దంపతులు..

వారి కూతురు అఖిల పై చదువులకి అమెరికా వెళ్ళి, అక్కడ తన స్నేహితుడిని ఇష్టపడింది. పిల్లలిద్దరూ తమ తల్లితండ్రులకి చెప్పారు. అందరికీ సమ్మతమయిన స్మబంధం కనక పెద్ద పేచీలేవీ లేకుండా అందరూ ఒప్పుకున్నారు.. కానీ పిల్లలకున్న వీసా ఇబ్బందుల వల్ల వాళ్ళిద్దరూ ఇప్పుడు అమెరికానించి రావడం మంచిది కాదనుకున్నారు..

'వీసాలు పెళ్ళి కంటే ఎక్కువా?' అని మొదట అన్న పెద్దలు కూడా వాళ్ళ భవిష్యత్తుని దృష్టిలో ఉంచుకుని సరే అనక తప్పలేదు.

రాజీవ్, రమణిలిద్దరికీ కూడా తండ్రులు లేరు. ఉన్నదల్లా అమ్మలిద్దరే.. అందుకని ఎలాగైనా వాళ్ళిద్దరూ రావాలని ఉంది వారికి..

అందుకే పెద్దవాళ్ళిద్దరికీ చెప్పి ఒప్పించాలనే ఈ సంభాషణ.

అఖిలాండశేవరి మొదట రానన్నా, ఆరోగ్యం సహకరిస్తే వద్దామనే సరదా పడింది. రాజ్యలక్ష్మి కి అసలీ పెళ్ళేమిటో, ఇలాంటి వ్యవహారమేమిటో అంతు పట్టడం లేదు, అంగీకరించడానికి మనసూ రావడం లేదు.

"మరేసయ్యా రాజా, నేనే నడవలేకపోతున్నాను, అయినా ఇవేం విపరీతాలూ, ఇవేం పెళ్ళిళ్ళూ.. ఎక్కడో దేశం కాని దేశంలో వెళ్ళి పెళ్ళేమిటి? వాసూలు లేవనా? అదీ ఓ పెద్ద విషయమేనా?" అంది రాజ్యలక్ష్మి

"వాసూ కాదు అమ్మమ్మా, వీసా!" నవ్వుతూ అన్నాడు అనికేత్, పెళ్ళికూతురు అఖిల తమ్ముడు,

"అదేలేరా? ఏదో ఒకటి. చక్కగా మన ఊర్లో పెళ్ళి అయి ఉంటే నేనూ, మీ బామ్మ గారూ కూడా దగ్గరుండి అన్నీ చూసుకునే వాళ్ళం కదా.. "

ఎక్కడో జరిగే పెళ్ళికి, ఏదో మొక్కుబడిగా ఓ పదిమంది వెళ్ళి రావడమూ, నలుగురినీ పిలిచి అట్టహాసంగా పెళ్ళి చెయ్యడమూ ఒకటేనా? పెళ్ళంటే ఎంత హడావిడి? ఎంత సంబరం, సందడి.. అందులోనూ మీ ఇంటికున్న ఒక్కగానొక్క ఆడపిల్ల.. ఎక్కడో దేశం కాని దేశంలో..ఇలా సాగుతోంది ఆవిడ ధోరణి.

"అమ్మా! అవన్నీ మాట్లాడేసుకున్నాం కదా! మళ్ళీ, మళ్ళీ చెప్పుకున్నా మారదు కదా!" అంది రమణి ఓపిగ్గా.

అప్పటి కిది, పదహారో సారి ఆవిడ అలా అనడం, రమణి నచ్చ చెప్పడం..

'నలుగురికన్నా పదిమందే ఎక్కువ కదా, వాట్ ఈజ్ అమ్మమ్మా కంప్లెయినింగ్ అబవుట్? అన్నాడు అనికేత్.

ఆవిడన్నది అర్థమయ్యి కనట్టుగా ఉండా చిన్నవాడికి మరి.

'నీ మొహం' నలుగురినీ అనేది జనరల్ గా అనే మాట, లిటరల్ గా తీసుకోకూడదు పదిమంది వెళ్ళడం అంటే, అక్క పెళ్ళికి పది పదిహేను మంది కంటే వెళ్ళలేం కదా, అదన్నమాట. అంది రమణి తను కూడా నవ్వుతూ.

వాళ్ళ మధ్యన జరుగుతున్న సంభాషణ లోని హీరోయిన్ అక్కడ అమెరికాలో కూర్చుని తన కాబోయే భర్త తో కబుర్లు చెప్తోంది ఫోన్ లో..

తర్వాత మూడు నెలలూ ఎప్పటికంటే ఎక్కువ వేగంగా తిరిగాయి గిర్రున. తల్లి తండ్రులు నలుగురూ నాలుగైదు సార్లు కలుసుకోవడమూ, ఏవేం చెయ్యాలో? ఆలోచించుకోవడం, కావలసినవన్నీ కొనుక్కోవడం లాంటివాటితో గడిచిపోయాయి.

పూర్వకాలం పెళ్ళిళ్ళు ఎంత వైభవంగా సంపరదాయ బద్ధంగా జరిగేవో రోజూ కూతురికి చెప్పినవే చెప్పేది రాజ్యలక్ష్మి. అఖిలాండేశ్వరి గారు మాత్రం పైకి ఏమీ అనకపోయినా ఇంచుమించి ఇదే భావాలు ఆవిడ మనసులోనూ మెదులుతున్నట్టు గుర్తించడం పెద్ద కష్టం కాలేదు రమణికి, రాజీవ్ కి..

ఎలాగైనా తీసుకెళదాం ఇద్దరినీ అనుకున్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

ఒకరు మోకాళ్ళ నొప్పులతోనూ.., మరొకరు పెరిగిన వయసుతో వచ్చిన వివిధ సమస్యల వల్లనూ పెద్దవాళ్ళిద్దరూ రాలేమన్నారు. ఈ వయసులో వారికున్న సమస్యలకి వారిని కదపకపోవడమే మంచిదని డాక్టర్లు కూడా చెప్పడంతో మరేమీ చెయ్యలేకపోయారు.

ఇద్దరినీ దగ్గరుండి చూసుకుంటానని రాజీవ్ ఆఖరు తమ్ముడు, మరదలూ మరీ మరీ చెప్పి పంపించేసరికి ఇంక చేసేదేమీ లేక వాళ్ళిద్దరినీ వదిలి ప్రయాణమయ్యారు రమణీ, రాజీవ్. రమణి అక్క, బావ, రాజీవ్ పెద్ద తమ్ముడు, మరదలు, చెల్లెలు, బావగారు వచ్చారు. రాజీవ్ పినతండ్రి, అనికేత్ తో కలిపి సరిగ్గా పదిమంది.

"అమ్మమ్మ సరిగ్గా చెప్పింది, పదిమంది మాత్రమే వెళ్తున్నాం" అన్నాడు అనికేత్ నవ్వుతూ..

అక్కడ ఉన్న ఇతర దగ్గర బంధువులు, స్నేహితులు, మగ పెళ్ళివారు కలిపి 70 మందివరకు ఉండచ్చు అని లెక్క వేసుకున్నారు. పంపించవలసినవన్నీ ముందే పంపించారు.. పెట్టుపోతల బట్టలు, ముఖ్యమైన వస్తువులు మాత్రం దగ్గరుంచుకున్నారు ప్రయాణంలో.

అమ్మ పేరు పెట్టుకున్న పిల్ల, తమ అన్నదమ్ముల ముగ్గురికీ ఉన్న ఒక్కరే ఆడపిల్ల, తన పెళ్ళికితల్లి రావడానికి వీలు పడక పోవడం రాజీవ్ కి చాలా బాధగా ఉంది.

"మనకి తక్కువేమిటి? ఆ మాత్రం ఉద్యోగాలు పిల్లలు ఇక్కడ చేసుకోలేరా? పెళ్ళి ఇక్కడే చేస్తే బావుంటుంది" అని చాలాసార్లు అనుకున్నాడు.

కానీ పిల్లల ఇష్టాన్ని, వాళ్ళ ఆశలనీ కాదనలేని పరిస్థితి. అలా ఇక్కడికొచ్చారు పెళ్ళికి.

రోజూ ఫోన్ చేసి అన్ని వివరాలు అమ్మకీ, అక్కడ ఉండిపోయిన తమ్ముడికీ, అత్తగారికి చెప్తే కానీ తోచేది కాదు అతనికి. రమణి సరే సరి. ప్రతీదానికి వాళ్ళకి ఫోన్ చెయ్యడం, సలహాలు అడగడం..

పెద్దవాళ్ళిద్దరికీ కూడా పెళ్ళికి వెళ్ళవలసిన వాళ్ళు అమెరికా వెళ్ళినప్పటినించి తమ తమ ఇళ్ళల్లో జరిగిన పెళ్ళిళ్ళ గురించీ, ఆ వైభవాలను గురించీ చెప్పుకోవడమే పెద్ద కాలక్షేపమయింది.

ఆఫీస్ పనుల మీద ఎన్నో సార్లు ఎన్నో దేశాలు తిరిగాడు రాజీవ్. కానీ ఇలా కూతురి పెళ్ళి చెయ్యడం కోసం రావడం కొత్తగా ఉంది. తన చెల్లెలి పెళ్ళి ఎంత వైభవంగా చేశారు? ఎంత హడావిడి పడ్డారు? అమ్మ ఎన్నాళ్ళనించీ ఒక్కొక్కటిగా అన్నీ సమకూర్చింది. ఇప్పుడేది ఆ హడావిడి? ఇంత సింపుల్ గా పెళ్ళి అయిపోతోందే? తను సరి అయిన పనే చేస్తున్నాడా? ఇప్పుడాలోచించి ఏం ప్రయోజనం?

ఇలా సాగుతున్న అతని ఆలోచనలని భగ్గుం చేస్తూ స్వాగతం కోసం సిద్ధం చేసిన సంగీతం మొదలయింది..

మగపెళ్ళివారికి స్వాగతం పక్కడం, వరపూజ, ఎదురు సన్నాహాలు లాంటివన్నె యధావిధిగా పూర్తి చేసుకున్నాకా ముఖ్యమైన తతంగం ప్రారంభమయింది. పీటలమీద రాజీవ్, రమణి, అఖిల.. ఎదురుగా పెళ్ళి కొడుకు, పక్కగా పురోహితుడూ. అందరూ కనిపించేలా ఐపాడ్ ని చేతూత పట్టుకుని కూర్చున్న అనికేత్..

"లైవ్ లింక్ పెట్టాం కదా అన్నా, ఇది కూడా ఎందుకు?" అంది రాజీవ్ చెల్లెలు..

"అందులో చిన్నదిగా కనిపిస్తోంది అంది అమ్మ, అందుకే ఇది" అన్నాడు రాజీవ్ మరో మాట కి అవకాశమివ్వకుండా..

"అయ్యా, మీరలా ఐ పాడ్ వైపు చూస్తే కుదరదు, కన్యాదాత మీరు, నేను చెప్పినవన్నీ తూ చ తప్పకుండా చెయ్యాలి" అన్నాడు పురోహితుడు.

చెవిలో వైర్ లెస్ హెడ్ ఫోన్ పెట్టుకున్న రాజీవ్ "అలాగేనమ్మా! తప్పకుండా, ఏదైనా మిస్ అయితే చెప్పు" అంటున్నాడు.

"మాట్లాడుతున్నది నేనైతే మీరు అమ్మా అంటారేమిటి?" అన్నాడు పురోహితుడు కొద్దిగా కోపంగా.

"లేదులెండి, మీరు చెప్పినట్టే చేస్తారు, మీరు కానివ్వండి" అంది రమణి..

ఐ పాడ్ పట్టుకుని కూర్చున్న అనికేత్ తల్లి తండ్రులవీ, పెళ్ళి కూతురు, కొడుకులవి ప్రతీ కదలికనీ తప్పకుండా చూపిస్తున్నాడు అవతల కూర్చున్న నానమ్మ, అమ్మమ్మలకి..కొడుక్కి అవసరమైన చోట సూచనలు ఇస్తూ, మందలిస్తూ మెచ్చుకుంటూ వివాహ తతంగాన్నంతా చూస్తోంది అఖిలాండేశ్వరి. పెళ్ళి కూతురిని చెయ్యడం, స్నాతకం, కాశీ యాత్ర, ఎదురు సన్నాహాలు, జీలకర్ర బెల్లం, సూత్ర ధారణ, తలంబ్రాలు, నాగవల్లి, అప్పగింతలు, కాఫీలు, టిఫిన్లు, భోజనాలు.. వేటినీ వదలకుండా రాత్రం తా జాగరం చేస్తూ మరీ చూశారావిడ.

“వదినా పడుక్కోకండి, ఇదిగో మీ మేనల్లుడు భోజనం చేస్తున్నాడు, వాడి కొడుకుట, ఎంత బావున్నాడో దబ్బపండులా! అదిగో, వాడు చూశారా మా కాశీపతి మావయ్య కూతురి కొడుకు..” అంటూ ఇలా ఏదో చెప్తూ వియ్యపురాలిని కూడా మెలకువగా ఉంచే ప్రయత్నాలు కూడా చేస్తోందావిడ.

“అయ్యా, అన్ని కార్యక్రమాలూ పూర్తయినట్టే, ఇక్కడితో వివాహం సంపూర్ణమయింది. నా సంభావన నాకిప్పిస్తే బయలుదేరతాను” అన్నారాయన..

చెవిలో వినపిస్తున్న సూచనల ప్రకారం ఆయనకని ప్రత్యేకంగా తెచ్చిన బట్టలు, వస్తువులూ, డబ్బూ ఇచ్చి ఇద్దరూ కాళ్ళకి నమస్కరించారు... ఆయన సెలవు పుచ్చుకున్నాకా..

“రమణికి కూడా ఒక స్వీకర్ చెవిలో పెట్టుకోవడానికి ఇవ్వు రాజీ!” అన్నారు అఖిలాండేశ్వరి..

ఆవిడ చెప్పినట్టు చేశాకా కొడుకుని, కోడలిని ఉద్దేశిస్తూ

“అమ్మా, రమణీ, రాజీ! ఎక్కడో పెళ్ళేమిటి? మనకేమీ లేనట్టు అక్కడెక్కడికో వెళ్ళి ఎదో చేసామని చేసాం అన్నట్టు చేసుకోవడం ఏమిటి? అని నేనూ అనుకున్నాననమ్మా మీ అమ్మగారిలాగే. అదీ నా అఖిలమ్మ పెళ్ళి.

ఫలానా వాళ్ళ పిల్లల పెళ్ళిళ్ళు అని ఇప్పటికీ మన ఇంటి పెళ్ళిళ్ళు గురించి చెప్పుకుంటారు మన బంధువుల్లోనూ, స్నేహితుల్లోనూ. అలాంటిది ఇలాంటి రోజు కూడా చూడవలసి వచ్చిందా? అనుకున్నాను. మన ఇంటి పెళ్ళిళ్ళలో ఏనాడూ వెయ్యికి తక్కువ విస్తర్లు వెయ్యడం జరగలేదు. అలాంటిది ఇలాగా? అని నా మనసు బాధ పడిన మాట నిజం.

వదిన గారి దగ్గర మాత్రం చెప్పి బాధ పడ్డాం ఇద్దరూ. ఇద్దరం అదే మాట చెప్పి మిమ్మల్ని బాధ పెట్టలేక నేను ఊరుకున్నాను, ఏమైనా మారుతుందేమో అని ఆవిడ ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నారు మీరు బయల్దేరి వెళ్ళేదాకా..

మీ ఇద్దరికీ అన్నీ తెలుసు, అని మాకు తెలుసు. మేమిద్దరం అంటే ఎంత గౌరవమో కూడా తెలుసు. మారుతున్నది మీరు కాదు, కాలమనీ తెలుసు. నిజం.. కాలం ఎప్పుడూ ఒకలా ఉండదు కదా! ఒకనాడు ఇళ్ళల్లో దగ్గర బంధువుల మధ్య జరిగే పెళ్ళిళ్ళు సత్రాల్లోకి, ఆపైన మారేజ్ హాళ్ళల్లోకి, హోటల్లోకి వచ్చాయి కదా!! అలాగే ఇదీ మరో మార్పు అనుకుంటే సరిపోదా? అనుకున్నాను. వదినని కూడా అనుకుని చూడమన్నాను.

అలా అనుకోగానే మనసుకేదో తెలియని నెమ్మది వచ్చింది సుమా.. బ్రతికి ఉన్నాం కనక దగ్గరుండి చూడాలని మేమూ, మీరు అనుకున్నాం కానీ ఇప్పటికే నేను మీ నాన్నదగ్గరకి వెళ్ళిపోయి ఉంటే అక్కడనించే చూసేదాన్నేమో కదూ, దానికన్నా ఇదెంత మేలు? చెప్పు?” అలా అంటున్నప్పుడు ఆవిడకి తెరలు తెరలుగా నవ్వు వచ్చింది..

“రాజీ, మనసుండాలే కానీ మార్గం తప్పకుండా ఉంటుందని తెలిసిందరూ ఈరోజు మన అఖిలమ్మ పెళ్ళి చూస్తే.. కాలంతో పాటు వచ్చే మార్పులని మనమంతా అంగీకరిచాల్సిందే! ఎదిరించి చేసేదేముంది? పిల్లల మనసుల్నీ, భవిష్యత్తునీ బాధపెట్టడం తప్ప.

అక్కడుండి ఉంటే ముట్టుకుని, పిల్లలని దగ్గరకు తీసుకుని ఆశీర్వదించేవాళ్ళం, ఇప్పుడు దూరాన్నుంచి చేస్తున్నాం అదే తేడా! అది తప్ప సంప్రదాయం లో ఊ, నిన్నటి నించీ జరుగుతున్న వేడుకల్లోనూ ఏదీ తక్కువ కనపడలేదరా!

ముందు ఇదేం పెళ్ళి? అనుకున్న మాట నిజమే కానీ, ఇది పెళ్ళేనర్రా, అచ్చంగా మన తెలుగు వారింట జరిగిన పెళ్ళే..

పైగా ఎంతో హుందాగా, అక్కరలేని ఆర్నాట్లకుండా జరిగిన చక్కటి పెళ్ళి.. నాకు చాలా సంతోషం గా ఉంది.

ఆ వీసా గొడవలేవో పూర్తి చేసుకుని నా మనవరాలిని తన భర్త ని తీసుకుని త్వరగా మనింటికి రమ్మను. ఈ బామ్మ బ్రతికుండగా ఒక్క సారి దాన్ని భర్తతో కలిసి చూడాలి అని చెప్పు..” అందావిడ తృప్తిగా.

[Click here to share your comments on this story](#)